



مصنف

مولوی محمد اسماعیل صاحب مرقوم مصنفہ چٹھی مسیح ۱۲۸۵ ق کفایہ
وغیرہ ساکن ترکہ میضلع گوجرانوالہ بہتنام مرزا محمد حسین خلیف الرشید مولانا صاحب مرقوم

پیشتر مرزا محمد بن قاسم نے اس شخص سے ہم پر کیا بیان میں ہر تمام خود ہری اللہ بخش پر شریعت پر کیا اور قادیان کے شیل گیا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * فَخَرْنَا وَرَبَّكَ وَاللَّهُ

مہدی دا جھنڈا

والہیندا

جھنڈا مہدی دا لہندا پیا ہولارے
 آون ہیٹھ اسدے جیہڑے رب پیارے
 متقی بندے جو آ آ سیس نو اون
 گا دن گیت اسدے نیک جو رب بندے
 جو آج مہدی دے جھنڈے ہیٹھ نہ آسی
 آج دج غفلت دے ویلا وقت گویا
 اک دن مہدی نے جت لے جانی بازی
 من لو مہدی نوں آج لو کو دل جاؤں
 رب دے بھیجے تھیں ہرگز منہ نہ موڑو
 انہاں لاپچیاں مولویاں دیاں گلاں
 وانگ یہوداں دے مسلے آپ بناؤں
 چارٹھن عیسے نوں خاص اپرا سمان

بدر منور دے وانگ دیوے چمکارے
 جادون دُور اس تھیں جو کرباں دے مارے
 دل دے گندے جو پرے پرے جادون
 مندا بولن اوہ جو فطرت دے گندے
 بھلکے حسرت تھیں رو رو کے پچھتاہی
 حال کی ہونا پھیرندوں پچھتایاں
 روندے رہس اوہ جو موزی تے بازی
 کر لو مولانوں راضی اہل ایساں
 انہاں لاپچیاں مولویاں نوں چھوڑو
 دغے فریب دیاں گلاں جھوٹے زٹلاں
 ظلم شرارت تھیں رب دے نمے لاؤں
 گڈھن وچ دھرتی جو سرور انساں

گڈھن
 گڈھن

ایسی شیطوں نے لٹ لگائی کاری
 پڑھن محمد و اکلم صاف زبانوں
 بھاویں مومنوں تے ناں اقرار کریندے
 سُکر من دے ناں مول قرآن حدیثاں
 صاف قرآنوں بی ملدی سی گواہی
 رکوع اکیں تے روح انتیں پارے

الْمَنْ يَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا أَحْيَاءُ وَآمَوَاتًا

کیا نہیں بنایا میں زمین نوں سمیٹنے والی۔ زندیاں تے مُردیاں نوں

کیا اساں دھرتی دیوچ ایہ صفت نہ ڈالی
 عیسے مر گیا جے تاں خود دھرتی اندر
 جُشہ دھرتی تھیں بنیاں تنیاں سارا
 چیز جو دھرتی دی طزن اگاش جائے
 رُوح اسماناں دے اودہ جاوَن اسمانیں
 نیکاں لوکاں دے رُوح اسمانیں جانے
 انہاں مولویاں کیہا مَحُول بنایا

اگلی پچھلی جو مت گئی انہاں ماری
 وچوں عیسے نوں جانن اچا شانوں
 پر حالات انہاں خوب گواہی دیندے
 نال یہودیاں دے پوریاں کر دے ریاں
 مر گیا عیسے جو بندارت داسائی
 اکھیا مولا جو پڑھ کر دیکھ پیارے

ہو گئی زندیاں تے مُردیاں ساہمن والی
 پر جے زندہ بی تاں بی گیا نہ اُتیر
 روح اسماناں دے کیکر کرے گزارا
 اس نوں جادون تھیں دھرتی روک ہٹائے
 کیکر جاسکدا خاکی جُشہ فناں
 روح حضورِ مہی دے خاص تقرب پاوے
 عیسے خاکی نوں جا اسمان چڑھایا

مرے مراٹے دے چاواں دیوچ پھرے
 ربہ دے بھیجے دے نال عداوت کرے
 آون احمدیاں آپر کر کر کھریاں
 ادہ بی انہاں نوں دوروں وڈھن وڈھن
 اکثر ملاں جو دین فروش نکارے
 جیفہ دنیا تے ڈگ ڈگ پین دیوانے
 سترھے رستے دے دل نہ ہرگز آون
 آپتے موئے سن پر لوکاں بی مارن
 اتنی شیطوں نے مول نہ خلق دگاری
 لالچ مارے ایہ حق پسند نہ کردے
 بھور پیارے جو ڈھونڈ پھلاناں بندے
 شہید عجیبہ پر گتے مول نہ کھاندے
 کتے ماگھیوں دا قدر نہ مول بچھان
 لعل جواہر دا قدر گوار نہ جان
 گدھا کتاباں دا کتنا بھارا اٹھائے

رب تھیں آئے نوں دیکھ کلیجے گھر دے
 مر گئے عیسے دے کارن انجوں بھرے
 ادہ بی انہاں نوں لاون چوٹاں بریاں
 ایہہ بی راشکیاں خوب انہاندیاں توڑن
 جیفہ دنیا تے ڈگ ڈگ پین دے سارے
 جیوں وچ گرمیاں دے شمع آپر پرولنے
 ہتھوں آوندیاں لوکاں روک ہٹاؤن
 روکن لوکاں نوں لالچ نفاں کارن
 جتنی مولویاں کھیتی بنی اُجاڑی
 چھوڑ ہدایت نوں راہ آپٹھے مردے
 بھونڈ نکارے جو دج غلاظت رہندے
 جامرداراں تے کتے چاک چلانے
 گند نجاست نوں ادہ اک نعمت جانن
 منکے کچ دے نوں قیمت دار سنجھان
 وچ کے مجلس دے عالم کہا نہ جائے

بعضے مولوی جو گدھے کی تہ میں لڑے

ایسے مولویاں تھیں تہاں بچکے رہتا

اکھیا مالک نے دسویں وچ سارے

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن كَثِيرًا مِّنَ الْأَهْبَارِ وَالرَّهْبَانِ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ

لے لوگو! جو ایمان لیا ہے ہو ہوشیار رہو تحقیق بہت مولویاں تے فقیراں تھیں البتہ کھا جائے ہیں مال لوکاں دے مال جھوٹے

وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَفْقَهُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ

تے بند کر دے ہیں راہ اللہ دے تھیں تے ادھ لوک جو جمع رکھتے ہیں سونائے چاندی تے نہیں خرچ کر دے راہ اللہ دے

فَشَرُّهُم بِعَذَابِ الْيَوْمِ يَحْنِي عَلَيْهِمْ فِي نَارِ جَهَنَّمَ فِتْوَاهُمْ فَعَا جَبَاهُمْ وَجَنُوبَهُمْ وَظُهُورَهُمْ

پس خبر دے انہاں توں مال عذاب دردناک ہے جس دن تپا یا جاوے گا آپر اس دے وچ اک بوز دے پس داغ دے جائے

هَذَا مَا كُنْتُمْ لَا تَفْقَهُونَ فذوقوا ما كنتم تكتمون

نال اس دے تھے انہاں تے تھے چھان انہاں یاں اسے جو جمع کیتا دے جانے اپنا نہ دے۔ پس چکھو لیں

جو ہیسو جمع کر دے۔

سُنِیو لو کو جو ہو ایمان لیا ہے

یعنی مولوی تے پیر فقیر نکارے

ہو رہو رکھ دے نے دیکر سونا چاندی

ایسیاں لوکاں توں خبر عذاب سنائیں

مال انہاں دوزخ دیوچ تپاے جاسن

مارن دکھیاں دے وچ تپا کر سیخان

شیطوں وانگوں ادھ دھرد گاہوں

انہاں ظالماں دا مول نہ منا کہنا

نصف سارے توں پڑھ کر دیکھ سارے

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن كَثِيرًا مِّنَ الْأَهْبَارِ وَالرَّهْبَانِ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ

لے لوگو! جو ایمان لیا ہے ہو ہوشیار رہو تحقیق بہت مولویاں تے فقیراں تھیں البتہ کھا جائے ہیں مال لوکاں دے مال جھوٹے

وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَفْقَهُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ

تے بند کر دے ہیں راہ اللہ دے تھیں تے ادھ لوک جو جمع رکھتے ہیں سونائے چاندی تے نہیں خرچ کر دے راہ اللہ دے

فَشَرُّهُم بِعَذَابِ الْيَوْمِ يَحْنِي عَلَيْهِمْ فِي نَارِ جَهَنَّمَ فِتْوَاهُمْ فَعَا جَبَاهُمْ وَجَنُوبَهُمْ وَظُهُورَهُمْ

پس خبر دے انہاں توں مال عذاب دردناک ہے جس دن تپا یا جاوے گا آپر اس دے وچ اک بوز دے پس داغ دے جائے

هَذَا مَا كُنْتُمْ لَا تَفْقَهُونَ فذوقوا ما كنتم تكتمون

نال اس دے تھے انہاں تے تھے چھان انہاں یاں اسے جو جمع کیتا دے جانے اپنا نہ دے۔ پس چکھو لیں

جو ہیسو جمع کر دے۔

انہاں ملا نیا تے فقراں مکر بنائے

کھا دن لوکاں دے جھوٹھوں مال ستیاے

خرچوں راہ رب کے جان انہاں دی جاندی

درداں والا جو سخت عذاب سنائیں

پھر وچ متھیاں دے داغ لگائے جاسن

ہو رہو چپٹھاں دے نکل جان دن پرچھاں

ایہ مال تہاں جمع کر رکھے
 ایہ تے ہووے گا حال انہاں دوزخ شد
 پیراں مکریانہ پچھے تہاں نہ جانا
 شیطانوں خلقت دے گردے رہند پھر دے
 ظاہر دسٹن نوں صورت شکل بزرگاں
 وانگوں بگلیاں دے گن گن قدم کاہدے
 بھوندے پھر دے ایہ کچھتے مارکتیاں
 ظاہر صوفیاں دالایا ہو یا باناں
 دیکھ انہاں شکلاں نوں لوک جو بھولے بھالے
 ایہ مچ دنیا دے مین شیطان مجسم
 کتے کہاؤن ایہ ظالم پیر ذالے
 راہ شریعت دی طرف نہ آؤن دیندے
 سمجھن مہدی دا جس صدقوں لڑ پھڑپا
 دینیاں کدساؤں پھر اس نذر نیازاں
 ساریاں خدمتاں بی نقدی مٹھایاں

آج اس رکھن دے مڑ تہاں ایہ چکھے
 آج بی کھاندے نے ٹکڑے در بدر دے
 انہاں شیریاں دا دھوکھا مول نہ کھانا
 یار پیراں نے جیوں وچھڑے ہوئے چر دے
 وچوں موذی ایہ وانگ پیرانیاں گرگاں
 ڈڈی رچر جو سب ہڑپ کر جان دے
 لٹن دنیاں نوں نال ہزار فریاں
 وانگوں کہنے دے تنیاں ہو یا تاناں
 پھس پھس جان دے وچ انہاں دے جالے
 بھاویں دسٹن دے وچ انسان مجسم
 کتے سداؤن ایہ مرشد کراں والے
 حق تھیں روکن دے مکر ہزار کریندے
 ساڈی پھاہی دے وچ کدوں پھڑپا
 واقف ہو جاسی ساڈیاں ساریاں ساراں
 انہاں لوکاں تھیں پھر کدوں ہتھ آئیاں

لیا پچھان انہاں ہم دی نوں جس ویلے
 شیطانوں مکران دے وچ استاد سیاتا
 شیطانوں دُنیا نوں پائے وچ گمراہی
 پیرتے مولوی جو رب تھیں نہ شران
 راہ خدادے جاون دیہن نہ لوکاں
 ترجمہ پڑھنے تھیں لوکاں منع کریندے
 صرفتے نحو بناں ترجمہ مول نہ پڑھنا
 مطلب ایہ ہونا ہے اس ترجمہ پڑھیا
 سمجھن پڑھ کجا بہ جد واقف ہو جاسی
 صرفاں نحواں دا ہے دریا چور پڑا
 صرفاں نحواں دے وچ جو عمر لنگھائے
 تاں اوہ ترجمہ دا بولے لفظ زبانوں
 اینویں ترجمے دا پڑھنا کفر مُریدو
 انہاں مُریداں نوں ایسا سبق پڑھایا
 اَبِیَضُ صاحبِ بنی ویکھ انہاں کارے

کہ پھر آون گے ساڈے وچ جھنبیلے
 پر انہاں پیراں مے آگے بال انجانا
 پر ایہہ آسنوں بی ڈالمن وچ تبہا ہی
 نال فریباں مے مال عواماں کھاون
 لپینے لالچ دے کارن کر دے روکاں
 رستے مالکے ول نہ جاون دیندے
 ترجمہ پڑھ اینویں بیڑی کفر نہ چڑھنا
 ساڈیاں ڈھنگاں تے پھیر کدوں ایہہ چڑھیا
 پھر وچ پھہا ہی مے مول نہ قابو آسی
 جاون پاراں تھیں لہاں بہت کھٹرا
 اتنی مُدّت اوہ اپنا مغز کھپائے
 تاں کجھ ہووے اوہ واقف رازِ قرانوں
 ترجمہ پڑھ اینویں کفر نہ مول خریدو
 شیطانوں شودھے نوں دُور پرکھلایا
 دُوروں بیٹھا ہی پایا کاحول پکارے

میں بی مکراں دے دے وچ استاد سداواں
 خوب مریداں نوں انہاں پڑھائی پٹی
 کہیں ہدایت دے رستے دل نہ آسن
 جو دہیں پارے تے وچ رکوع ستاراں

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَذَا الْقُرْآنُ وَالْغَوَاقِیْہُ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُوْنَ
 تے کہیا انہاں لوکاں نے جو کافر ہوئے نہ سنا اس قرآن توں تے رولا پاؤں وچ اس دے شاید تیں غالب بجاؤ
 مت نو قرآن جدوں سنکر رولا پاؤں
 کافر سنکے تے رولا پاؤں کنہ دے
 حجوں روکن دا ایسا ڈھنگ بناندے
 جد تک مولادی جان پچھان نہ کریئے
 جد تک مالک دے نال پریت نہ لایئے
 اتھ نہ لائے جو یاری نال اس رب دے
 یاری لاندیاں اس عمر گند گئی ساری
 ترجمہ پڑھنے تھیں نال فریب ہٹایا
 روک نمازاں دی ایس طرح فرمائی
 جو دم غافل ہو سودم کافر جانو!

پرا نہاں گور واندے مولیٰ دے آواں
 کرماں ماریاں دی تھلے تھیں جڑھ پٹی
 قبضے پیراں تھیں نہیں خلاصی پاسن
 کیتا مولانے قول نقل کفاراں

اس بخو یزول ایس شاید غالب آؤں
 پرا ایہہ مڈھول ایس نیڑے جان دیندے
 ایں فیض صاحب بی سن باتاں شرماندے
 تہ تک گھر اس دے ہرگز قدم نہ دھریئے
 تہ تک گھر اس دے جانا مول نہ چاہیئے
 کیونکر جائے ادہ وچ زمین عرب دے
 حج دل جاو دی ہوئی نہ مول تیاری
 حج دل جاو دی تھیں منہ پکا پرتایا
 مگروں لاہن دی ایہہ بخو یز سکھائی
 مکراں مارن دا نہ کچھ فیض پچھانو

ہر دم مولا نول دل سے چچ چتا رو
 یار حقیقی نول دل سے چچ دھیاؤ
 ایسی حکمت تھیں گلوں نماز اتارن
 روزے رکھن بی بہت بڑی دشواری
 جہت انساناں سے ہر اک نعمت تازی
 ہونندیاں سوندیاں نہ کھانا بات غضبی
 سب کچھ گھر ہوندیاں کھانا مول نہ کھانا
 بھکھے مرنے نول رت بھلا کد چاہے
 سرے تے دیئے کچھ رب سے نام غریباں
 روزے رکھن جو دو دو تہج کر بندے
 ایسے چیلیاں نول ظالم سبق پڑھاؤن
 شیطانوں انہاں سے آگے دانگ غلاماں
 شیطانوں انہاں دی سگوں خوشامد کردا
 سکھے انہاں تھیں مکر جو ران والے
 ظاہر دشمن نول بڑے بزرگ تے دانے

پنجاں وقتاں سے چچ نہ ٹکراں
 کر کر سجدے ایہ لوکاں نہ دکھلاؤ
 شیطانوں جانے کی جو ایہ مکر چیتارن
 اوہ کد چاؤن گے پنڈا جیہی بھاری
 بھکھے مرنے تے رب نہ ہووے راضی
 ناحق کرنی کیوں ایہ ناشکری رب دی
 اینویں جی اپنا مفت پیا ترسانا
 ملاں لوکاں نے ملے جوڑ بنائے
 مرنا خود بھکیاں ایہ کم برے نصیباں
 کیسے روزے ایہ کی مخول بندے
 کدیں شریعت سے نیڑے مول نہ آون
 دانگ مریداں دینیوں نیوں کے سلاماں
 رہندا انہاں دا چاکر گولا بردا
 وڈیاں مکران سے ایہن جان والے
 وچوں شیطانوں سے نانے اتے پڑمانے

تہ بیجاں کسبیاں داد ہو کھا مول نہ کھانا
 کوڈیاں والے ایہ سپ سوہنے چکیلے
 کتے تے مرشد ایہ کتے پیر سداون
 رنگ برنگی ایہ سانگ سوار لیاون
 کئی نو شاہیاں دیاں ٹوپیاں پہن دکھاو
 گل وچ تہ بیجاں تے ہتھیں پہنے جوے
 بعضے رکھدے نے سر تے پھندے لے
 بعضے پیر دیاں سر تے لٹاں رکھاو
 بعضے گوڈیاں رکھدے رنگ برنگی
 بعضیاں الفیاں دے پتر الف کھچائے
 کندے پھر دے نے دم مولا۔ دم مولا
 بیشک ظاہر تے بات سچی ایہ کندے
 اصلی مولا دے نال نہ کوئی تعلق
 پیر تے مرشد ایہ بن بن سانگ بہتیرے
 جیکر دنیا دے وچ نہ ہو دن چوڑھے

انہاں سبیاں تھیں اپنا آپ بچانا
 وچوں زہراں دے بھرے ہوئے نہریلے
 کتے فقیری دے ایہ ظالم رنگ جماون
 کئی چو نکرے ایہ ٹوپ سراں تے پاو
 کئی فریبی ایہ گل وچ الفیاں پاو
 روڈ مروڈے جو مٹے ہوئے سحرے
 بندے شیطوں دے ماں نکرمی نہ جے
 بعضے دو دو بی سنگ شیطان بناو
 لائی انہاں تے ٹاکی مندی چنگی
 دنیا لٹن نوں نوں فریب بنائے
 باجوں مولا دے ہو رتسامی رولا
 پر خود دنیا نوں لٹن دے وچ رہندے
 سارے نساں دے ایہ فریب تملق
 پھر دے دنیا نوچ قرزاں لٹیرے
 گھر وچ لوکاں دے پر پر ہو دن کوٹے

جیکر دنیا تھیں سب دھوبی اٹھ جان
جے وچ دنیا ندے موچی ہے نہ کوئی
باجوں نائیاں دے سب خوشی ہو جان
درزیا باجوں بی مشکل ہووے گدرا
باجہ لو ہاراں بی اینویں بن ترکھاناں
صاحب علما ندے بن سب دنیاں مردہ
جیو وچ دنیا ندے کوئی طبیعت ہووے
جو وچ دنیا ندے کیا چنگا کیا مندا
پیر نکارے جو سب دفع ہو جان
سمجھ نہ آوے ایہہ کس مرض دادارو
ڈوبیا دنیاں نوں انہاں پیر فقیراں
ناحق لوکاں نوں چنبرے گئے بلایاں
مگروں لایا ہیاں بی مول نہ مگروں اندر
راضی رتاں دیوچ ہندے ایہہ مشنڈے
کتیاں رتاں بی ہوون آن دوالے
بیٹھن رتاں دے وچ بن سوے سٹک
پیر فقیراں توں پردہ مول نہ کرنا

چنگے مندے جو سب تکلیف اٹھاوون
جانوں دنیاں نوں سخت مصیبت ہوئی
باجہ جو لایا ہیاں بی کجھ آرام نہ پاوون
بن گھمیاں راں بی ادکھا عالم سارا
ہووے دنیاں نوں مشکل جھٹ لنگھانا
علم بغیراں سب مردہ دل افسردہ
وچ سب دنیا دے مچ انہیر کھلوے
ویلے حاجت دے کم آوے ہر بندہ
لوک بیچارے جو شکر بجالیاوون
پھر دے ڈاکو ایہہ سب کسیدے مارو
کدرب سا نبھیکا انہاں اٹھائی گیراں
ذیرے آلا ندے ہر گھر ورے چھاپیاں
زور دھنگلنے بی آمار پتھلا ہندے
کر کر رتاں نوں دین تعویذے گنڈے
ایہہ وچ رتاں دے رانی خاند سارے
منڈے آوون جیوں لین نویں مکاوے
کیوں جو دو وچ داپٹ انہاں نے بھرنا

دیکھو دنیا کی ساری باتیں
میں نے یہ ساری باتیں
میں نے یہ ساری باتیں
میں نے یہ ساری باتیں

نت دن آوندیاں لویاں خوراں پرماں
 حال حقیقت جو ساری آکھ سناؤ
 بیکر خاوند دے نال ہووے پیوندی
 حال بیماری دا جد تک پاس حکیمان
 درشن پیرشن لی خوب کرن پیشہ
 گھر گھر رناں نول دیندے منڈی گزیاں
 جنگا چو کھالی دو تن ویلے کھاؤن
 کھیسے پر کر کے جادون پرت گھراں نول
 لے لے نذراں ایہہ آج تے مویاں کرے
 اگلی آیت دے وچ ذکر فرمایا
 دوسرے پارے دے وچ رکوع چوتھے

ہو ہو جاوندیاں ساریاں ہریاں بھریاں
 اندر خانے دا بھیت نہ کوئی چھپاؤ
 پیار محبت لی ہو رہی خور پیوندی
 کھول سناٹے ناں کڈ پاؤن نفیہاں
 نالے گلّاں دے لین سواد کرے
 رہندیاں رناں لی کرے بنیاں جڑیاں
 نالے نقدی لی لے لے کھیسے پاؤن
 ناریں خوش ہوؤن دیکھن جدوں نراں نول
 پر جو ہووے گا حال انہاں روز حشرے
 دو ہاں فریقتاں دا نقشہ کچھ دکھایا
 پیر مریداں دا ذکر کیتا رب اوستھے

اذ تبرا الذین اتبعوا من الذین اتبعوا اورا والحداب وتقطعت بهم السباب
 جس وقت بیزار ہو جان گے اور لوک جو تابعداری کیتے گئے نہاں تھیں جو تابعداری کرے رہے دیکھنے غائب ہو جائے ناں
 وقال الذین اتبعوا لوان لنا کذا فمتبراً منهم کما تبرا وصنا کذا الذیر بهم الله اھما لھم حسرات
 انہاں نے علاقے تے کہن گئے وہ لوک جو تابعداری کر دے سن جیکر ہوند واسطے پھر جانا بس بیزار ہوئے ایسے انہاں تھیں جس طرح
 علیہم وما ہم

۱۔ بیزار ہوئے تھیں ایسے طرح دکھایا انہاں نے عمل انہاں نے افسوس پر نہایت

کہن مرید تہوں وچ اس ذلت خواری
 اوستھے اک داری جے پھر ہووے شکانا
 ہووے انہاں تھیں ایسے ادنیٰ انکاری
 انہاں لبو چڑاں نول کہیں نہ متھے لایے
 ایسے اندر ایہہ دستن بے التفاتی

پیر مریداں تھیں جد کر سن بیزاری
 جے کہیں دنیا ندے وچ ملے ساں جانا
 پکڑی انہاں نے جیوں سا تھوں بیزاری
 کہیں انہاں دے نیڑے مول نہ جاپے
 آمدن سمکھناں دے جاسن ٹٹ علاقے

آج تے ملدے نے سارے چھیاں لاکے
 آج تے رکھدے نے مرشد پیر بنا کے
 آج تے لیندے نے گلڑ حلوے کھیراں
 آج تے کھاندے نے سستے مال مُریاں
 آج تے لالچ نوں آ آتھا پنا لاندے
 تنگیاں ہوں گیاں اُسدن سب کٹیاں
 سب اعمال انہاں اُتھ دکھائے جاسن
 حسرت کر کے کہن مُرید اُتھ سائیں
 کیوں انہاں موزیاں تے خرچ کریند چاندی
 انہاں کینیاں شے پاس نہ ہرگز بندے
 کیوں انہاں آیا ندی ایڈ اچایت کردے
 کیوں انہاں آیاں نوں پلنگ چھا ہاندے
 کیوں انہاں آیاں دا ایڈا آدر کردے
 کیوں انہاں ظالماں نوں منگ منگ دھپاندے
 کیوں وچ دنیے دیندے نذر نیازاں
 کیوں انہاں آیا ندے سنگ کٹھو کر دیندے

اوتھے کھلن گے پیار انہاندے جا کے
 اُسدن ہو دن گے خوب انہاں چاٹ پٹا کے
 اُسدن کھلن گے حال انہاں پیر فقیراں
 مندا ہو ویکساں اس دن حال پلیداں
 پھیر مریداں تھیں پھر سن منہ چھپاندے
 وچ اس آیت جیوں خبراں رت سنا یا
 بیٹھے چندڑی نوں دوس تے پھمتا سن
 پچھا دنیا سی ہے انہاں ساڈے تائیں
 ہے اسویلے دی بھکھل کدیں پے جاندی
 انہاں ذلیلاں نوں دعا سلام کندے
 کیوں انہاں مکریاں دے اگے چٹی بھرے
 عمدہ کھانے کیوں رنھ پکا کھواندے
 سنے زنانیاں کیوں ڈردے مٹھیاں بھر دے
 دو نوں میلے کیوں رت چاہیں پکواندے
 کھاندے کوں ایس وا انہاں بھگبازاں
 کدیں نہ بٹے تھیں اندر پیر دھریندے

کیوں انہاں آیاؤں کھلا مونہ لاندے
 پرادہ ویلا تے ہن سانوں پھل گیا
 یارب انہاں نوں دیویں سخت سزا میں
 تیرے کتے دے دل نہ آون ویتا
 ایسیاں پیراں تے مولویا ندے داؤں
 پیٹ پرستی دے ایہ سب چلے کر دے
 کر لو فہدی دی دلوں مریدی یارو
 خاص خلیفے دی جا کر بیعت کریو
 جنت اشاعت دے لہج لہج چنڈے ہو
 وچ حدیثاں دے پیغمبر فرمایا
 سچی نیت دا اوہ اک پیسہ تیرا
 اوہ دھیرا جو پل کر ہووے گھوڑا
 دینویں مصحف دیوچ مثال بی آئی
 تیجے پارے دے چوتھے وچ رکوعے

کیوں نہ دوروں میں بڑھ لا حول ستاندے
 باجھ افسوساں دے ہتھ وچ کچھ نہ رہیا
 پایا انہاں نے سانوں اٹھیں راہیں
 سہے رستے تھیں رکھیا دور پستیا
 بچکر چلیو جے جو ہکا دوں راہوں
 حق دے رستے تھیں روکن نال کر دے
 پھر ایہہ ویلا نہ آوے ہتھ پیارو
 مولا مالک دی بے فرمانیوں ڈریو
 رب منا ون دالنج وسیلہ ایہہ
 پیسہ اوہ تیرا جو رب دے راہ لایا
 وچ چراگاہ دے جیونکر پلے دھیرا
 اس اک پیسے دا اجر ملے بے اوڑا
 صدقے خالص دی رب مثال سنائی
 خاص رکوعیدے سے آغاز شروعے

مثل الذین یفقون اموالہم فی سبیل اللہ کمثل جنۃ انبتت سبع سنابل فی
 مثال انہاں لوکاں دی جو خرچ کر دے میں مال اپنے وچ راہ اللہ دے۔ مانند مثال دانے دی۔ جو
 کل منبلة مائتہ حبة ما واللہ یطعم من یشاء واللہ واسع العليم
 اگادے بہت بستے۔ وچ ہر کسے دے سودا نہ۔

دو نے اس تھیں بی جس پر فضل ربانا

اک اک بستے دے وچ پھر سودا نا

ایہ سمجھاؤن دے کارن بات بنائی
 وچ راہ مولادے کر کچھ خرچ جو انا
 دیا دھرتی دا وچ دھرتی رہ جاسی
 کم نہ آون گے دولت مال کماے
 پیراں مولویاں آپ ہتھوں کچھ دینا
 دل وچ سمجھن ایہ دنیا عاتی تھانہ
 پہلے پارے دے وچ رکوئے پنجویں

اتامرون الناس بالبر وتنسون انفسكم

دسو لوکاں نوں کر کرو عظم نصیحت
 آکھو لوکاں نوں نیک اعمال کماؤ
 آکھو لوکاں نوں کرو خیر آیت لوکو
 بھالو لوکاں تھیں غلہ سونا چاندی
 سچ کہاوت ایہ جوڑی کسے سیانے
 کوئی ملاناں سی وچ ٹوٹے ڈک پیا
 ہتھ دیہ میاں جی دیکھ کسے نے کیا

نہیں تے اجر اُس دے حد حساب نکائی
 اُپر اسماناں دے کر لے جمع خزانہ
 جو اسماناں تے اوہ تیرے کم آسی
 سب ہو جاون گے مرنیں بعد پرائے
 عیب پچھانا ایہ واجب سمجھیا لینا
 مولا مالک دے پاس اساں نہیں جانا
 دے مولا نے حال انہاں دے سگوں

تے بد عملی تھیں اپنا حال فنیحت
 اپنیاں جاتاں نوں ہو بے فکر بھلاؤ
 تے خود کچھ دیون تھیں ہتھیں اپنیاں کو
 ہتھوں دیون جان تساد می جاندی
 ملاں لوکاں دے واقفکار پرانے
 کچھ چرلوئیدے وچے ڈگتا رہیا
 پرسن میاں نے ہتھ پچھال کھچ لیا

ہمتہ کر دل میرے جیوں جیوں اکھٹا
آخر اکھیا اُس ہمتہ میرا لے میاں
لین داناں سُن کے ہمتہ اگاں اُس کیتا
بات جو لیوندی بہت انہاں خوش آئے
اسمعیل میاں چھڈ سُن لے جھیرے

توں تیوں میاں جی ہمتہ پرے لے جائے
سُن بہہ میٹیں دیاں اکھیں اگڑ گیاں
وینیوں پھڑا سُن نے باہر کا لیا میتا
دین داناں سُن کے جان انہاں گھبراے
وہلے شوقاں بھیں سُننے والے کھڑے

کا ہنوں لوکاں ہے گن گن عیب سناویں
اپنا بدیاں داد فتر کا لا بھاویں

علیٰ چودھویں صدی کی کھانچھم بنات مسیح علیہ السلام سکا علیٰ چودھویں صدی کی کھانچھم بنات مسیح علیہ السلام سکا

یہ رسالہ نظم پنجابی ہے جس کو حضرت مسیح موعود علیہ السلام نے خود مصنف کی زبان
سے دو دفعہ سُن کر چھپوانے کا ارشاد فرمایا۔ اس رسالہ میں نہایت دلچسپ سیرایہ میں
حیات مسیح کے عقیدہ کے رد میں قوی دلائل موجود ہیں جنہیں حضرت مسیح موعود کے ماننے میں ہوتی
ہوتی ہے۔ اس رسالہ سے بہت سی سعید روحوں کو فائدہ پہنچا۔ قیمت ار طے کا پتہ :-
مرزا محمد حسین محلہ دارالرحمت قادیان



حضرت مرزا محمد حسین صاحب (چٹی مسیح) ابن حضرت مولوی محمد اسماعیل صاحب آف ترکڑی
 بیت ۱۹۰۲ء — وفات ۵ مئی ۱۹۷۱ء

Hazrat Mirza Muhammad Hussain Sahib (Chithi Messiah) S/O Hazrat Maulvi Muhammad Ismail Sahib of Turgahi. He joined Ahmadiyyat in 1902 and died May 5, 1971.